

STRAVINSKY-MARATON

A Budapesti Fesztiválzenekar rendezvénye

Művészetek Palotája, 2015. február 7.

Igor Stravinsky imádta a fényűzést és a pazarlást, romantikus szálak fűzték *Coco Chanel*hez, élete végén pedig a Scrabble lett a kedvenc időtöltése. Ami viszont zeneileg folyamatosan porondon tartotta, hogy mindig képes volt megújulni. 2015. február 7-én az ő muzsikáját élvezhetjük egy egész napon keresztül a Művészetek Palotájában a Budapesti Fesztiválzenekar és a Müpa közös szervezésében. *Fischer Iván* és a Budapesti Fesztiválzenekar a Tavaszai áldozatot játssza, amely bár 1913-as bemutatójakor pofozkodásba fulladt, Fischer Iván szerint egyike azon zeneműveknek, amelyek megváltoztatták a világot. A nap során egy *Alföldi Róbert* rendezést is láthatunk: A katona történetét, amely a maga idejében még szokatlannak tűnő jazz-elemeket is tartalmaz. A kétszeres Kossuth-díjas gordonkaművész, *Perényi Miklós* és fia, *Benjámín* az ironikus és pikáns *Olasz szvitet* játsszák a Pulcinellából, amely a Stravinsky-életmű egyetlen csellóra és zongorára írott darabja. ●

Igor Stravinsky – egy zeneszerző, aki megváltoztatta a zenetörténelmet

SZEMÉTLAPÁTON, CSETEN

Zappe László

A Thália Színház, miközben nagyszínpadán kiismerhetetlen koncepció szerint vegyes színvonalú szórakoztatóipari programot bonyolít le, stúdióiban – beleértve a Mikroszkóp Színpadot is – ugyancsak kiismerhetetlen elvek szerint rendszeresen befogad alternatív előadásokat, újabban meg valamiért zavarba került társulatok produkcióit is. Így került az Új Stúdióba az *Odüsszeusz személtapán* című bűbajos humorú gyerekelőadás. Dél előtt tízkor, tizenegykor a Stúdió „K”-ban is megállná a helyét, ahol néhány éve *Zalán Tibor* Thészeusz kalandjait megjelenítő, *A rettentő görög* vitéze is nagy sikerrel ment.

Az *Odüsszeusz*-darabot a Budapesti Tavaszai Fesztivál keretében a Bárka Színház, a Budapesti Tavaszai Fesztivál és a Francia Intézet koprodukciójaként mutatták be, aztán nem játszották, nem volt hol és miből. Szép gesztus a Tháliától, hogy befogadta. A baj csak az, hogy este fél nyolctól játsszák, havonta egyszer. A célközönség ilyenkor már jó esetben fogat mos és kedvenc kispárnáját, maciját, takaróját keresgéli. Lehet ugyan, hogy *Philippe Genty* mitológiavátozatát felnőtt értelemben kellene komolyan vennünk – az ismertető Monty Python meglegeti –, én azonban, miközben persze igen jól mulattam, végig úgy éreztem, hogy a különféle háztartási eszközökre, konyhakellékekre, a címszereplő személtapán túl kefére, tész-

taszúróre, bonbonokra, kelkáposztalevelekre adaptált tengeri kalandokat legjobban kisebb unokáim élveznék. Így is remek persze a maga nemében, főképp azért, mert elsősorban *Szorcsik Kriszta*, de mellette *Marofka Máttyás* és *Jerger Balázs* is, *Philippe Genty* és *Mary Underwood* rendezésében pompásan lelkesítik át a lelketlen tárgyakat, és derűjük, lendületük, mókás kedvük is bizonyára átragad még a legleketlenebb nézőre is. De több apró gyermek társaságában talán még nagyobb lehetne az önfeléd öröm.

Nem tudom, vajon hasonlóan befogadott előadásnak tekinthető-e az *Oszd meg* címet viselő játék, amelyet az Arizóna Stúdióban láttam, és az írás szerint: „*zenés multitasking egy részben, a Thália Színház és a Blue Duck Arts közös előadása*”. Nem igazán tudom, mi az a multitasking, de már sejtem, a Blue Duck Artsról viszont még nem hallottam. Azt viszont tudom, hogy az alkotók egy része nemrég az azóta megszűnt KoMa kereti közt ügyködött.

Nyilván kicsit lassú vagyok már, de engem semmiképpen sem a kék kacsa vonzott, hanem az előadást dramaturgként és rendezőként fémjelző *Vékes Csaba*, a versszövegeket szerző *Valcz Péter* és a színész *Mohai Tamás*.

Szirmai Melinda és *Fekete Fruzsina* darabja, *Vékes Csaba* rendezésével együtt,

eleinte dühített. Láttam már néhány színpadi visszaélést a csetelés újabb kori szokásával. Mint ilyenkor általában, csak lomha vérmérsékletem – nevezhetném persze jólneveltségnek is – óvott meg a botránys kirohanástól. De aztán megszerettem a dolgot. A szöveg, a történet lassan kibontakozott az ifjúsági hablatyolás és a mindenbe beleköttyogó mamával való huzakodás közhelykonfliktusai közül. A szokványtrióba belépett egy negyedik, egy költői lelketűt, mondhatni eszményi, nem e mai világból való fiatalember. És nemcsak betoppan – már ha e szónak a cseteléssel kapcsolatban van értelme –, hanem el is hódítja a bűbajos kislányt az ugyancsak kedves, de közhelyfiúcskától.

A poént megpróbálok nem elárulni, bár anélkül éppen azt nehéz megsejtenni, ami a kurta darabocskát kicsit feldobja. Legyen elég annyi, hogy a számítógépes társalgás világában semmi sem biztos, a virtualitással sokféleképpen lehet trükközni. Egy gyermeke jövőjéért aggódó, az életben, a szerelemben, a házasságban csalódott anya pedig sok mindenre képes.

Őt *Kovács Vanda* játssza, akinek arcáról még mindig letörölhetetlen némi huncutság, féltett fiacskája pedig *Mohai Tamás*, aki még mindig igazának tud látszani egy érettségi előtt álló, izgékony-sértődékeny fiatalember bőrében. *Bánovits Vivianne* éretlen butuskaként éppoly vonzó, mint megkomolyodó, mélyebb emberi értékekre fogékonyvá váló leányként. *Mózes András* meg egy komoly, lírikus alkatú fiatalemberrel is elhitheti, hogy létezik. ●